

KOMMISSION

KOMMISSIONENS HENSTILLING

af 16. marts 1976

til kongeriget Danmarks regering angående et lovforslag om personbefordring
ad landevej

(76/333/EØF)

I overensstemmelse med artikel 1 i Rådets beslutning af 21. marts 1962⁽¹⁾ om indførelse af en fremgangsmåde til forudgående undersøgelse og forhandling om visse administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser, som medlemsstaterne påtænker at udstede på transportområdet, ændret ved Rådets beslutning af 22. november 1973⁽²⁾, har den danske regering ved brev af 27. januar 1976 fra sin faste repræsentation ved De europæiske Fællesskaber tilsendt Kommissionen ordlyden af et lovforslag om personbefordring ad landevej.

Den danske regering har anmodet om anvendelse af den i beslutningens artikel 2, stk. 4, hjemlede hasteprocedure og har ligeledes tilsendt de andre medlemsstater lovforslaget.

Kommissionen modtog den faste repræsentations brev den 29. januar 1976. Den frist på 15 dage, inden for hvilken Kommissionen skal udtale sig, er i overensstemmelse med artikel 2, stk. 4, i denne beslutning og efter overenskomst med den danske regering blevet forlænget til den 12. marts 1976.

I medfør af artikel 2, stk. 1, i ovennævnte beslutning, retter Kommissionen følgende henstilling:

1. Kommissionen finder, at det er den danske regerings hensigt at fremsætte forslag om bestemmelser for adgangen til markedet for indenlandsk personbefordring ad landevej, idet den ordning, der på dette område finder anvendelse på befordring mellem medlemsstaterne, allerede er fastsat på fællesskabsniveau.

2. Kommissionen bemærker i øvrigt, at det pågældende lovforslag ligeledes indeholder foranstaltninger, som den danske regering har til hensigt at træffe i medfør af Rådets direktiv af 12. november 1974 om

adgang til erhvervet med personbefordring ad landevej i indenlandsk og international transport⁽³⁾. Det drejer sig i navnlig om bestemmelserne i § 12, 13, 14, 15 og 16 i det danske lovforslag, der er forelagt til forhandling.

Kommissionen forbeholder sig ret til senere at udtale sig om disse bestemmelser, som skal forelægges den i henhold til artikel 6 i nævnte direktiv.

3. For så vidt angår det danske lovforslags øvrige bestemmelser, om hvilke Kommissionen skal høres i henhold til artikel 1 i Rådets beslutning af 21. marts 1962, har Kommissionen ikke anset det for nødvendigt at indkalde til et informationsmøde med repræsentanter for den danske regering eller til en forhandling med de andre medlemsstater, som omhandlet i artikel 2, stk. 3, i Rådets ovennævnte beslutning.

4. For så vidt angår de pågældende bestemmelser finder Kommissionen, at der er en vis gensidig afhængighed mellem det nationale og det internationale marked for personbefordring ad landevej, navnlig kan eksistensen af uensartede retlige ordninger på grund af de pågældende transportformers karakter medføre ulemper, som kan skade afviklingen af den samlede nationale og internationale transport og skabe hindringer for såvel gennemførelsen af etableringsretten som en tilfredsstillende afvikling af transporten på fællesskabsplan.

Derfor henstiller Kommissionen til den danske regering, at den i videst muligt omfang tilpasser de påtænkte nationale bestemmelser, især bestemmelserne vedrørende fastlæggelse og oprettelse af transporttjenester, til nedennævnte bestemmelser, der allerede er vedtaget på fællesskabsplan:

⁽¹⁾ EFT nr. 23 af 3. 4. 1962, s. 720/62.

⁽²⁾ EFT nr. L 347 af 17. 12. 1973, s. 48.

⁽³⁾ EFT nr. L 308 af 19. 11. 1974, s. 23.

- Rådets forordning nr. 117/66/EØF af 28. juli 1966 om en indførelse af fælles regler for den internationale personbefordring ad landevej med omnibusser⁽¹⁾,
- Rådets forordning (EØF) nr. 516/72 af 28. februar 1972 om indførelse af fælles regler for pendulkørsel med omnibusser mellem medlemsstaterne⁽²⁾,
- Rådets forordning (EØF) nr. 517/72 af 28. februar 1972 om indførelse af fælles regler for rutekørsel og særlige former for rutekørsel med omnibusser mellem medlemsstaterne⁽³⁾.

5. For at opnå en entydig fastlæggelse af de planlagte foranstaltningers anvendelsesområde henstiller Kommissionen til den danske regering, at den i lovforslagets § 1 klart præciserer, at foranstaltningerne i det pågældende forslag udelukkende finder anvendelse på indenlandsk personbefordring ad landevej, dvs. på transport, der udelukkende finder sted på dansk område.

6. Kommissionen bemærker, at det i § 4 fastsættes, at tilladelse til rutekørsel kun kan meddeles, såfremt kørslen er optaget på en i henhold til kapitel 2 i lov om den lokale og regionale kollektive personbefordring udfærdiget plan. Denne lov indeholder imidlertid ingen præcise kriterier for så vidt angår tilfredsstillelsen af transportbehovene. Kommissionen understreger i den forbindelse, at rutekørslen skal tilfredsstille visse samfundsbehov, og at dens etablering blandt andet er begrundet i varetagelsen af samfundets interesser. Rutekørselens oprettelse forudsætter derfor, at de offentlige myndigheder pålægger visse forpligtelser på det driftsmæssige og tariffmæssige plan.

Kommissionen henstiller derfor til den danske regering, at den i sit lovforslag præciserer, med hvilke midler og på grundlag af hvilke procedurer, de offentlige myndigheder, der har til opgave at tillade etablering, opretholdelse, ændring eller indstilling af en rutekørsel, skal bedømme:

- de transportbehov, som rutekørslen skal tilfredsstille, især med henblik på at tilpasse transportkapaciteten og de nærmere regler for driften til disse behov,
- markedssituationen med henblik på at sikre den bedst mulige udnyttelse af transportmidlerne samt med henblik på ikke at skade den tilfredsstillende afvikling af den allerede eksisterende transport.

7. I § 7 fastsættes det, at DSB og de i området værende privatbaner med henblik på en samordning af jernbane- og busstrafikken i området på visse vilkår kan foreslå de af den tilladelsesudstedende myndighed

fastsatte vilkår for en tilladelse ændret ved at indbringe forslaget for persontrafikrådet.

Kommissionen finder, at denne bestemmelse ikke kan bevirke, at der opstår en situation, som indebærer at DSB og privatbanerne ville nyde mere omfattende rettigheder end de øvrige transportvirksomheder på markedet, idet en sådan opfattelse ville være i modstrid med de fundamentale principper om lige behandling af alle transportvirksomhederne. Derfor henstiller Kommissionen til den danske regering at den påser, at § 7 udformes på en sådan måde, at der ikke består nogen tvivl vedrørende overholdelsen af dette princip.

8. I § 9 gives der en definition af turistkørsel og bestillingskørsel. Disse former for transport adskiller sig efter Kommissionens opfattelse fra rutekørsel og særlige former for rutekørsel derved, at de ikke gennemføres som en på forhånd fastsat forbindelse, der afvikles med en på forhånd fastsat hastighed. Der er derfor tale om lejlighedsvis kørsel, som på fællesskabsniveau er defineret i artikel 3 i forordning nr. 117/66/EØF. Kommissionen henstiller derfor til den danske regering, at den definerer de pågældende former for transport, således som de er defineret i ovennævnte artikel i fællesskabsforordningen.

9. § 11 omhandler andre former for transport end de i §§ 2 (rutekørsel og særlige former for rutekørsel) og 9 (turistkørsel og bestillingskørsel) omhandlede. For så vidt angår disse former for transport skal transportbehovet undersøges.

Kommissionen konkluderer, at der er tale om de transport, der på fællesskabsniveau betegnes som »pendulkørsel«, og som for så vidt angår international transport er defineret i artikel 2, i forordning nr. 117/66/EØF. Denne form for transport er i øvrigt opdelt i to former, for hvilke betingelserne for meddelelse af tilladelse er forskellige (se artikel 5 og 6 i forordning (EØF) nr. 516/72). Den ene form for transport omfatter foruden befordringsydelsen også indlogering og forplejning, mens den anden er begrænset til transportydelsen. Under henvisning til betragtningerne i ovenstående pkt. 1 henstiller Kommissionen til den danske regering, at den lader lovforslagets § 11 ændre i denne retning.

10. Endelig bemærker Kommissionen, at ministeren for offentlige arbejder fastsætter de nærmere betingelser, som køretøjerne og disses førere skal opfylde. Kommissionen finder, at de bestemmelser, der skal udstedes på dette område, kan berøre køretøjernes tekniske karakteristika samt visse sociale aspekter. Kommissionen minder om, at den på dette område har forelagt Rådet følgende forslag:

⁽¹⁾ EFT nr. 147 af 9. 8. 1966, s. 2688/66.

⁽²⁾ EFT nr. L 67 af 20. 3. 1972, s. 13.

⁽³⁾ EFT nr. L 67 af 20. 3. 1972, s. 19.

- den 17. august 1972, et forslag til direktiv om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om teknisk kontrol af motordrevne køretøjer og påhængskøretøjer dertil ⁽¹⁾,
- og den 30. juli 1970, et forslag til direktiv om minimumsniveauet for uddannelse af førere af motorkøretøjer, der benyttes til transport ad landevej ⁽²⁾.

Kommissionen henstiller til den danske regering, at de bestemmelser, der udstedes på dette område, går i retning af disse forslag.

11. Kommissionen underretter de øvrige medlemsstater om denne henstilling:

Udfærdiget i Bruxelles, den 16. marts 1976.

På Kommissionens vegne

Carlo SCARASCIA MUGNOZZA

Næstformand

⁽¹⁾ EFT nr. C 119 af 16. 11. 1972, s. 2 med ændringer i henhold til traktatens artikel 149 — Dok. KOM(74) 809 endel. af 10. 6. 1974.

⁽²⁾ EFT nr. C 4 af 18. 1. 1971, s. 12 med ændringer i henhold til traktatens artikel 149 — Dok. KOM(75) 622 endel. af 21. 11. 1975.